

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121463332
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121463332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Ondreja Krajča, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: J. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, L., zastúpeného: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo nám. 1. Prešov, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 2.743,80 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.12.2022, č.k. 11Csp/70/2021-225, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 2.743,80 eur s prísl. a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku. Z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že Všeobecná úverová banka, a.s. uzatvorila dňa 16.05.2014 so žalovaným Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 4, v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 16.05.2014, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písmeno d/ v spojení s § 2 písmeno a/ a b/ zákona o spotrebiteľských úveroch a je zároveň spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedenej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver v sume 4.500 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 119 mesačných splátkach po 72,73 eur pri ročnej úrokovej sadzbe 15,30 % a RPMN 16,43 %. Žalovaný si svoje povinnosti neplnil riadne a včas, v dôsledku čoho Všeobecná úverová banka a.s., podľa predloženej v poradí Tretej upomienky - pokus o zmier z 28.02.2019 ho upomínala na úhradu dlžnej sumy v celkovej výške 237,68 eur a následne Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10.04.2019 vyhlásila predčasnú splatnosť úveru, vyzvala žalovaného na úhradu zostatku úveru v sume 3.506,51 eur s prísl. a postúpila svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere žalobcovi. Žalobca tvrdil, že je právnym nástupcom spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s. a že pohľadávku nadobudol na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok a Žiadosti o postúpenie a prevod. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 8, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 7 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu postúpenia žalovanej pohľadávky. Dospel k záveru, že pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neboli splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a to, že dlžník spotrebiteľ musí byť so splatením

splátky v omeškaní po dobu 3 mesiacov a dlžník spotrebiteľ musí byť poučený o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti, pričom k vyhláseniu predčasnej splatnosti nemôže prísť v lehote kratšej ako 15 dní. Z výzvy, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu omeškanej splátky s poučením o možnosti predčasného zosplatnenia dlžnej sumy formou Tretej upomienky - pokus o zmier z 28.02.2019, nie je dostatočne zrejmé od omeškania akej splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatnenie úveru, t.j. je neurčitá, keď neobsahuje odôvodnenie, vo vzťahu ku ktorej splátke sa žalovaný dostal do omeškania. Žalovaný uhradil 19.11.2018 splátku splatnú dňa 17.11.19, nasledujúcu splátku uhradil 18.09.2019. Uvedená Tretia upomienka - pokus o zmier neobsahuje upozornenie na následok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. na možnosť banky postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi na iný subjekt bez jeho súhlasu za splnenia podmienok uvedených v danom ustanovení. Vyhodnotil preto výzvu ako neurčitú, nakoľko z nej nie je zrejmé, od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania a od akej omeškanej splátky si žalobca uplatňuje predčasne zosplatnenie úveru. Ďalej uviedol, že žalobca dostatočne preukázal doručenie uvedenej listiny žalovanému podľa poštového podacieho hárku a záznamu o doručení zo systému sledovania zásielok a o výsledku doručení. Uviedol, že vzhľadom na neurčitosť výzvy z 28.02.2019 nie je možné následne posúdiť, či boli splnené podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, teda či žalovaný bol v omeškaní so splnením splátky a ktorej po dobu najmenej 3 mesiace. Nadväzujúce Oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru z 10.04.2019 právneho predchodcu žalobcu je preto tiež neurčité; nakoľko z neho nie je zrejmé z dôvodu omeškania ktorej konkrétnej splátky prišlo k uplatneniu práva na predčasné splatenie úveru a žalovaný nebol poučený o možnosti postúpenia pohľadávky, ak bude omeškanie trvať nepretržite po dobu 90 kalendárnych dní. Touto neurčitosťou písomností znemožnil právny predchodca žalobcu žalovanému účinne sa brániť. Vzhľadom na uvedené považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné a uviedol, že takýto úver nie je možné považovať za splatný pred končeným termínom splatnosti a podľa § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. sa vzťahuje na takýto úver zákaz postúpenia pohľadávky. Keďže právny predchodca žalobcu postúpil tzv. živý úver, čo je v rozpore s § 17 zák. č. 129/2010 Z.z., je takéto postúpenie pohľadávky na žalobcu neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov považoval rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávky v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod za absolútne neplatný právny úkon. Z uvedeného vyplýva, že nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa zásady úspechu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že postupca využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 10.4.2019 žalovanému oznámil, že si toto právo uplatňuje v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Postupca toto svoje právo využil po omeškaní žalovaného s platením splátok po dobu troch mesiacov a po upozornení žalovaného na možné uplatnenie tohto práva výzvou zo dňa 28.2.2019 a zároveň v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka i aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pre nesplnenie splátky splatnej dňa 17.12.2018. Podľa jeho názoru bolo preto v konaní preukázané účinné zosplatnenie úveru postupcom, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. Z obsahu výzvy žalovaný nezameniteľne poznal rozsah svojho omeškania a vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, musí omeškané splátky uhradiť. Keďže tak neurobil, následne postupca v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka využil svoje oprávnenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka a spôsobil splatnosť celého záväzku. Namietal nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadom neurčitosti výzvy v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že žalovaný porušoval dohodnuté zmluvné povinnosti (neplnil dohodnuté splátky riadne a včas) a vo výzve zo dňa 28.2.2019 bol jasne, určito a zrozumiteľne vyzvaný k zaplateniu omeškaných splátok úveru v sume 237,68 eur; rovnako bol jasne, určito a zrozumiteľne vyzvaný k zaplateniu sumy 3.506,51 eur vo výzve zo dňa 10.4.2019. Záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého mala byť vo výzve špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa rozhodol veriteľ zosplatniť úver, je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/53/2021 z 18.1.2022, uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/44/2022 z 12.10.2022, sp. zn. 5CoCsp/29/2022 z 20.7.2022, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021 z 8.2.2022. Uviedol, že určenie od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania a od akej konkrétnej

splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu; žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť (čo aj urobil). Závery súdu sú v priamom rozpore s procesným kódexom a aj vykonaným dokazovaním v konaní. Podľa jeho názoru je procesný postup súdu nesprávny, keď odmietol poskytnúť mu súdnu ochranu za situácie, že si svoje procesné povinnosti splnil a uviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré umožnili vec súdu právne kvalifikovať. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu, v ktorých Ústavný súd opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Diametrálne odlišná rozhodovacia prax všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. Namietal, že pohľadávku riadne špecifikoval, preto sú závery súdu prekvapivé, neodôvodnené, ojedinelé a nesprávne; ani z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, aké zákonné ustanovenia súd na vec aplikoval, resp. na základe čoho dospel k záveru, že pri uplatnení práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pri porušovaní povinností dlžníka má veriteľ špecifikovať splátku, pre ktorú toto právo využíva. Postupca nemal zákonom predpísanú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania. Pri zosplatňovacej výzve je požiadavka súdu o to absurdnejšia, keďže zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Keďže zákon neuvádza ako podmienku pre platnosť právneho úkonu také náležitosti, aké požadoval súd, je napadnuté rozhodnutie arbitrárne, kedy súd de facto novelizuje predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka, bez akejkoľvek zákonnej opory v tomto smere. Z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak dôjde k nesplneniu niektorej z dohodnutých splátok a veriteľ je oprávnený žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatať celú pohľadávku, potom môže veriteľ toto právo využiť, avšak len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Je zrejmé, že ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 10.4.2019, toto svoje právo uplatnil v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatať splátky splatnej dňa 17.12.2018 a zároveň toto právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní žalovaného s platením splátok po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom žalovaný bol na toto oprávnenie veriteľa upozornený. Uviedol, že ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 10.4.2019, pričom žalovaný bol v tom čase v omeškaní s plnením dohodnutých splátok po dobu dlhšiu ako tri mesiace a zároveň bol upozornený v lehote nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, toto právo postupca uplatnil v súlade s § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platne a súčasne pre nezaplatať splátky splatnej dňa 17.12.2018, ktorú však nebol povinný v konaní špecifikovať, resp. poukazovať na ňu, nakoľko mu táto povinnosť nevyplyva z právnych predpisov. V danom prípade teda došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 17.12.2018 a nesúhlasil so závermi súdu, že nebolo zrejmé, pre ktorú konkrétnu splátku, s ktorou bol v omeškaní došlo k predčasnej splatnosti celého dlhu. Ďalej namietal, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách pri tom možno považovať nie len výzvu zo dňa 28.12.2019, ale aj oznámenie o vyhlásení splatnosti zo dňa 10.4.2019. Preukázal preto svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. S tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní nesúhlasil, považoval odvolanie za nedôvodné a účelové. Uviedol, že rozhodujúcou povinnosťou strany sporu je uniesť bremeno tvrdenia a následne dôkazné bremeno k svojmu tvrdeniu. Ak chce byť žalobca v konaní úspešný, musí predniesť také skutkové tvrdenia, ktoré presvedčia súd o tom, že žalobcovi tvrdené právo patrí, musí ísť o priame a konkrétne skutkové tvrdenia, pričom nemôžu vyplývať z dôkazov, ale naopak, dôkazy musia podporovať jeho priame skutkové tvrdenia. Súd je povinný aplikovať právne normy na zistený skutkový stav; nie je povinný a pri zachovaní požiadavky na rovnosť zbrani ani oprávnený, sám skutkový stav dotvárať tak, aby zodpovedal požiadavke právnej normy, alebo očakávaniam žalobcu. Je teda povinnosťou žalobcu uviesť (skutkovo vymedziť), pre nezaplatať ktorej splátky došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, aby následne súd mohol nezávisle a nestranné na takto zistený a tvrdený skutkový stav aplikovať príslušné právne normy, teda v danom prípade ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a posúdiť na základe tvrdeného skutkového stavu, či došlo k

platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru alebo nie. V súvislosti s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2010 sp. zn. 4Cdo/13/2009. Ďalej poukázal na to, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 11.10.2022 uviedol, že postupca pristúpil k zosplatneniu úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.3.2019, v odvolaní však účelovo tvrdí, že k zosplatneniu dlhu pristúpil pre omeškanie so splátkou splatnou dňa 17.11.2018. Uvedené považuje za neprípustné novoty v odvolacom konaní a aj za zmenu žaloby s poukazom na § 140 ods. 2 C.s.p., ktorá je v spotrebiteľských sporoch, ak je žalovaný spotrebiteľ, neprípustná a navyše účelovo prichádza v čase, keď súd prvej inštancie žalobu zamietol a až po zverejnení aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, na ktorú poukazuje aj žalobca. V tomto kontexte je zosplatnenie zo strany pôvodného veriteľa listom zo dňa 10.4.2019, neplatné, nakoľko bolo vykonané, ako to žalobca tvrdil v konaní pred súdom prvej inštancie, pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.3.2019, s ktorou žalovaný nebol v omeškaní po dobu troch mesiacov, ako to predpokladá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Uvedené preukazuje, že rozsudok je vo výroku vecne správny. Ďalej uviedol, že zo zákonnej textácie „najsôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky“, ako aj zo záverov odbornej literatúry (citovanej žalovaným v jeho vyjadrení) vyplýva, že veriteľ musí v takomto upozornení jasne uviesť, s ktorou konkrétnou splátkou je veriteľ v omeškaní. Takéto konkrétne vymedzenie tejto nesplnenej povinnosti následne musí byť tiež uvedené v právnom úkone, ktorým veriteľ vyhlasuje predčasnú splatnosť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.3.2022 č.k. 7CoCsp/1/2022-222.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom odvolaní a uviedol, že žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali jeho nárok na zaplatenie dlžnej sumy. Vzhľadom na zmenu výkladu predmetných ustanovení Najvyšším súdom SR nie je možné podľa jeho názoru považovať jeho tvrdenia vo vzťahu k označeniu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, za novoty v konaní ani zmenu žaloby. Poukázal na princíp právnej istoty v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplata sumy 2.743,80 eur s príslušenstvom titulom plnenia zo zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, tieto následne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.) vyhodnotil a dospel tak k správny skutkový záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Pri svojom právnom posúdení vychádzal zo zodpovedajúcich ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a tieto aj správne vyložil. Svoje závery aj riadne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil po skutkovej aj právnej stránke, vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci.

7. V konaní medzi stranami nebolo sporné uzavretie Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 4 dňa 16.5.2014, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 16.5.2014, medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalovaným, ako aj poskytnutie úveru právnym predchodcom žalobcu žalovanému v sume 4.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 119 mesačných splátkach po 73,72 eur. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný si povinnosti vyplývajúce mu z uvedenej zmluvy neplnil riadne a včas, v dôsledku čoho právnym predchodcom žalobcu vyzval žalovaného formou Tretej upomienky - pokus o zmier zo dňa 28.2.2019 na úhradu dlžnej sumy celkovo v sume 237,68 eur a poučil ho o možnosti predčasného zosplatnenia dlžnej sumy, avšak z tejto výzvy nie je zrejmé, od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania a od ktorej splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatnenie úveru. Následne Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 10.4.2019 vyhlásil právnym

predchodca žalobcu predčasnú splatnosť úveru, avšak z tohto oznámenia o predčasnom zosplatnení úveru taktiež nie je zrejmé pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky si právny predchodca žalobcu uplatnil právo na predčasné splatenie úveru. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na zákonom stanovené podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník spotrebiteľ musí byť so splatením splátky v omeškaní po dobu troch mesiacov a dlžník spotrebiteľ musí byť poučený o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti, pričom k vyhláseniu predčasnej splatnosti nemôže prísť v lehote kratšej ako 15 dní. Vzhľadom na uvedené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru správne posúdil výzvu ako neurčitú, keď na základe jej obsahu nie je možné posúdiť splnenie podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, teda či žalovaný bol v omeškaní so splnením splátky a ktorej po dobu najmenej tri mesiace. Správne vyhodnotil ako neurčité aj oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru, z ktorého taktiež nie je zrejmé pre omeškanie s ktorou konkrétnou splátkou vyhlásil právny predchodca žalobcu predčasnú splatnosť úveru. Na základe uvedeného dospel k správnejmu záveru, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je neplatné a postúpenie pohľadávky z úveru, ktorý nemožno považovať za splatný, je v rozpore s § 17 Zákona č. 129/2010 Z.z. a preto je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní.

8. Uvedené skutkové a právne závery odvolací súd považuje za správne a v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. a v podrobnostiach na ne odkazuje.

9. Žalobca v odvolaní namietal, že postupca nemal zákonom stanovenú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania, zo zákona nevyplýva povinnosť určiť, pre ktorú splátku došlo k zosplatneniu dlhu a že je zrejmé, že ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 10.4.2019, pričom žalovaný bol v tom čase v omeškaní s plnením dohodnutých splátok po dobu dlhšiu ako tri mesiace a zároveň bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, uplatnil postupca svoje právo v súlade s § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platne, a to pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.12.2018. Odvolací súd tieto námietky žalobcu posúdil ako nedôvodné. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka podmieňuje uplatnenie práva veriteľa požadovať splnenie celého dlhu uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a súčasným upozornením spotrebiteľa veriteľom na možnosť využitia tohto práva v lehote nie kratšej ako pätnásť dní. Z uvedeného je zrejmé, že špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu celého dlhu, je rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie splnenia zákonných podmienok pre predčasné zosplatnenie celého dlhu, stanovených citovaným ustanovením. Uvedený záver vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.7.2024, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, „Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.“

10. V uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.2.2025, uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025 pod č. 34 Najvyšší súd dospel k záveru: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

11. O nevyhnutnosti konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, v právnych úkonoch veriteľa svedčí podľa názoru odvolacieho súdu aj rozpor v tvrdeniach samotného žalobcu v prejednávanej veci o tom, pre ktorú omeškanú splátku došlo k zosplatneniu úveru v danom prípade, keď v prvoinštančnom konaní na pojednávaní dňa 11.10.2022 žalobca uviedol, že postupca pristúpil k zosplatneniu úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.3.2019 a následne v odvolacom konaní tvrdil, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 17.12.2018.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo

odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).